

paa, hvad man ved det tilstundende Møde vilde forlange af ham.

For at vinde Tid gav han sig da til at fuldstændiggøre, hvad han i sine Breve havde fortalt om det første Bestyrelsesmøde og de forskellige Udtalelser, der ved den Lejlighed var faldet om Projektet.

Per indskød nu og da gryntende en Bemærkning inde fra Sovekammeret. Han havde igen givet sig i Kast med Barberingen, og Samtalen førtes gennem den aabne Dør. Det var dog ikke med ganske udelt Opmærksomhed, han hørte paa sin Befuldmægtigedes »Referat«. Han kunde ikke faa sine Tanker helt bort fra, at Moderen og Hjemmet nu var i København, at han altsaa naarsomhelst kunde risikere at møde Signe og de andre Søstre paa Gaden her. Maaske boede de endda lige her i Nærheden!

Bag sit eget Billede i Spejlet saae han pludselig Ivan, der stod og hang op ad Karmen i den aabne Dør og betragtede ham med et fortvivlet, bønfoldende Udtryk i sit gulblege Ansigt.

Hvad nu? — tænkte han, dog uden synderlig Uro, og forholdt sig stumt afventende.

»Maa jeg gøre dig et Spørgsmaal?« begyndte Ivan klynkende.

»Værs'artig!«

»Sig mig . . . vilde det . . . kunde det . . . jeg